

muur werd gedrukt! Plotseling werd hij vanachteren gegrepen en zijn hoofd sloeg hard tegen de muur vlak naast mijn hoofd. Hij zakte in elkaar. Toen ik zijn lichaam van mij afduwde en opkeek, zag ik enkel een oranje waas wegschieten in de deuropening. Zo snel mogelijk schoot ik erachteraan, maar in de galerij kon ik onmogelijk onderscheiden welke van de honderden oranje geklede mannen mijn redder was geweest. Ik was behoorlijk beschaamd over wat me net was overkomen en zodra ik me dat realiseerde, liep ik gewoon naar de luchtruimte met een houding alsof er niks buitengewoons was gebeurd. Mijn hart ging intussen tekeer als een gek, niet vanwege angst, maar van kwaadheid. Als dit met opzet was gebeurd, dan had die persoon serieuze problemen en zou hij onder behandeling moeten zijn van een psychiater.

Ondertussen piekerde ik ook over de persoon die mij had gered. Wie was deze mysterieuze gevangene die mij zo had geholpen? Ik moest daar achter zien te komen en ook wilde ik weten wie ervoor had gezorgd dat de deuren opengingen. Als ik daar ooit achter kwam ... Laten we zeggen dat hij dat nooit meer zou doen.

Op dat moment zag ik een collega door de deur komen met een bezorgd gezicht.

“Is alles goed met je?” vroeg hij. “Er was een storing in het computersysteem en die zorgde ervoor dat alle deuren openden, terwijl jij je ronde deed. Gelukkig dat je oké bent, voor zover ik kan zien in ieder geval.”

Ik verzekerde hem dat met mij alles in orde was, maar vroeg hem wel even te checken bij de gevangene die op apengapen lag in zijn cel. Ik zei hem dat ik dat in het voorbijgaan had gezien, maar niet alleen naar binnen wilde gaan. Samen met een andere collega deed hij dat en uiteindelijk werd de gevangene

naar de ziekenboeg gebracht wegens, naar zij vermoedden, een val waarbij hij een hersenschudding had opgelopen.

Enkele weken later was het prachtig warm weer en daarom gingen we met de gevangenen naar buiten om in de gezonde buitenlucht fysieke arbeid te verrichten. Meestal was het een kwestie van ze lekker moe laten worden, zodat ze niet met allerlei protesten kwamen als ze weer binnen waren. Maar met mooi weer leken zij daar ook van te genieten en, omdat het stoere mannen waren, vonden ze het ook fijn om hun spieren te gebruiken. Maar de dingen zijn niet altijd zoals ze lijken en dat is meer dan eens bewezen.

Momenteel ging alles prima; iedereen genoot van de zon, maar de cipiers moesten natuurlijk wel zorgen dat er voldoende water was met deze warmte. Er waren verhalen uit het verleden van wrede cipiers die gevangenen straffen als hun iets niet beviel. Ze gaven hun dan te weinig water bijvoorbeeld. Maar deze lieden hadden absoluut niet veel aan hun pensioen, als je begrijpt wat ik bedoel. Als verantwoordelijk cipier leer je goed voor je gevangenen te zorgen. Dus hebben we altijd een bus bij ons waar we van alles in meenemen wat we eventueel nodig kunnen hebben.

Het grootste deel van de tijd waren de mannen hard aan het werk. Waarschijnlijk genoten ze van de eerste werkdag buiten van dit jaar, en dat ondanks het zware werk. Het doel was om een greppel te graven om het akkerland heen, zodat – als de regen kwam – het water werd opgevangen om het te kunnen gebruiken voor de gewassen. Zo kon alles voldoende geïrrigeerd worden om de planten goed te laten groeien.

De lange rij oranje langs de weg was eigenlijk wel een vrolijk gezicht.

Plotseling hoorde ik een ijselijke schreeuw en ik keek meteen in de richting waar die vandaan kwam. Mijn blik werd over het uitgestrekte veld getrokken naar een opgewonden, met twee armen zwaaiend, persoon in de verte, die in onze richting rende. Niet ver achter hem of haar zag ik nu een kleine wolk zwarte rook verschijnen. Waarschijnlijk was er een ongeluk gebeurd op de weg, maar niemand van ons had het gemerkt tot nu toe.

Ik keek rond en terwijl al mijn collega's nog verbouwereerd stonden te kijken, telde ik snel het aantal bewakers en gevangenen en kwam tot de conclusie dat we met meer dan voldoende waren om met tweeën hulp te gaan bieden. De gevangenen waren sowieso aan elkaar geketend, dus die konden nergens heen zonder minstens vier anderen te moeten meeslepen.

Ik riep naar mijn collega die het dichtstbij stond om samen even te gaan kijken of we konden helpen en de oorzaak konden ontdekken van de rookwolk. Iedereen knikte als teken dat ze het met mij eens waren. Ik keek weer naar de zwaaiende en roepende persoon en zag nu dat het een vrouw was. Samen met m'n collega begonnen we in haar richting te rennen. Terwijl we renden, kwamen we erachter dat op het veld het onkruid nogal hoog stond en dat vertraagde ons behoorlijk.

Plotseling voelde ik iets onder mijn laars. Het maakte een klikkend geluid. Meteen drong het tot mij door wat het was en ik riep naar mijn collega dat hij moest stilstaan, maar hij was al te ver en te gefocust op de vrouw om mij te horen. Terwijl hij zo snel als hij kon door de struiken rende, klonk er plotseling een oorverdovende knal en ik zag hem in de lucht geslingerd worden. Delen van hem landden vlak bij de plaats waar ik aan de grond genageld stond met mijn ogen stijf dichtgeknepen. Toen ik de moed had ze te openen, kwamen er nog steeds